

Dávid Saleský

ZNÁSILNENÝ

Spoved' chlapca

MARENČIN PT

Znásilnený

Dávid Saleský

Znásilnený

MARENČIN PT

© Dávid Saleský, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
825. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0600-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0601-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0602-6 (ePub)

Hm, život je pes a ja asi gej...

Ale nebolo to tak vždy! Vlastne, dá sa povedať, že chlapi sa mi nikdy veľmi nepáčili... Vždy to boli hlavne baby. Na tie by som sa vydržal pozeráť celé hodiny. Hlavne na tie holé... Čo už, som normálny chlap. Teda, skoro normálny, pretože cítiť sa tak, ako sa cítim ja, asi až také normálne nie je. Neviem.

Niekedy o sebe a o svojom duševnom zdraví skutočne pochybujem. Ale nemôžem za to... Za všetko môže asi to divné detstvo, ktoré som prežil. Myslím si, že v ňom veľa vecí nebolo úplne v poriadku. Teda... viem to už celkom naisto! A viem aj to, že teraz to síce vyzerá, akoby som sa na všetko len vyhováral, ale nie je to tak. Len hovorím fakty, také, aké sú. Nič viac a nič menej.

A ešte musím dodať, že neznášam klamstvo a vždy som ho aj neznášal, a preto sa vôbec nedokážem pretvarovať. Ani pred druhými, ani pred sebou. Najradšej som, keď môžem hovoriť všetko bez servítky a na rovinu. Aj sám sebe vždy poviem krutú pravdu, bez akýchkoľvek príkras a pozlátok. Stačí, že sa na seba pozriem v zrkadle a okamžite viem, na čom som. Moje oči totiž nedokážu klamať. A moje ústa tiež veľmi nie...

Vždy, keď už musím niekomu niečo povedať, tak chcem, aby to bola pravda. Čistá pravda! Ak ju však tí druhí počuť nechcú, tak im radšej nepoviem nič. Alebo ich dopredu upozorním na to, že ja im teda rozhodne klamať a ani nadbiehať nebudem. Načo?! Aby žili v neistote a v nepravde? To predsa nie je na nič dobré...

Možno ma niektorí ľudia za to nenávidia alebo sa ma aj boja, no ja viem, že som absolútne neškodný. Pretože tým, ktorí si na

tú pravdu netrúfajú, tým ju nepoviem. S takými sa však potom ani nemám o čom baviť... Prípadne sa s nimi bavím len o počasi, psoch, meškajúcej doprave, či iných fádnych a neutrálnych veciach. Takým ,pre istotu' nehovorím žiadne svoje názory – len aby som ich náhodou neurazil, aj takto nevedomky a nechtiac...

Viem už, že rôzni ľudia sú rôzne citliví, a tak sa k nim snažím byť tak veľmi ohľaduplný, ako len viem. Aj napriek tomu, že oni ku mne ohľaduplní neboli. A to veru nikdy a v ničom!

1.

21. 11. 2018

Keď som prišiel na dohodnutý pohovor, oblastný riaditeľ mi už vo dverách podal ruku, pozval ma dnu a ukázal na stoličku pri svojom stole. Sadol som si a ospravedlnil sa mu za to, že tri minúty meškám. Usmial sa a podotkol, že to je určite preto, že som priamo z Nitry.

„Keby ste boli z nejakej dediny tuná na okolí, prišli by ste sem určite aj s polhodinovým náskokom.“

„To áno, máte pravdu. Vždy sa snažím prísť na čas, no dochvilnosť nie je moja silná stránka.“

„Vážne? A čo je vašou silnou stránkou, hm? Pozrieme sa na vás, čo to tu o sebe píšete. Takže, máte dvadsaťjeden rokov a už ste pracovali v obchode ako obchodný zástupca?“

„No, dá sa povedať, že som pracoval skôr ako zástupca vedúceho. Mal som tam na starosti prezentáciu tovaru, objednávky aj zákaznícky servis. A vlastne aj riešenie reklamácií, opráv a kadečoho iného. A dokonca som robil aj na pokladni...“

„Čiže také ‚dievča pre všetko‘?“

„Hej, tak nejako,“ začal som byť už aj ja menej oficiálny.

„A prečo ste odtiaľ odišli?“

„Hm, chcel som skúsiť niečo iné... Aaa – už som nechcel byť v Blave,“ povedal som to dosť rýchlym a tak trochu i priškrteným hlasom. Báľ som sa, že sa mi bude chvieť, preto som hovoril hrubo. No potom nasledovalo to, čoho som sa obával.

„Prečo? Už sa vám Blava znepáčila?“

„Hej, prestalo ma to tam baviť...“ pozrel som sa mu priamo, no neútočne do očí, aby som zistil, o čo mu ide. Niečo mi na ňom

nesedelo a stále viac som začínal mať pocit, akoby som bol vypočúvaný prinajmenšom gestapom.

„Takže ste tam boli len niečo cez rok a nedostali ste žiadnu podporu v nezamestnanosti?“

„Áno, je to tak. Zatiaľ som ešte neodrobil celé dva roky, takže na tú dávku v nezamestnanosti ešte nemám nárok.“

„Mohli ste ešte pár mesiacov vydržať, a už by ste ten nárok mali...“ uškrnul sa na svojej „vtipnej“ poznámke.

„Hej, mal, ale to som sa dozvedel viac-menej až potom. Vtedy som to neriešil.“

„To predsa vôbec nevadí! Vidím, že ste šikovný mladý muž a nájsť si dobrú prácu určite nebudete mať problém ani tu, v Nitre,“ usmial sa blahosklonne a mal som pocit, že svojimi očami mi nahliada až kamsi do duše. Videl som, že čaká, ako na tú jeho pochvalu zareagujem.

„To neviem, ale pokúsim sa o to.“

„Presne tak! To sú slová bojovníka, ktorý sa len tak niečoho nezľakne. Dobré, takže táto práca, ako už iste viete, je predovšetkým o komunikácii s ľuďmi. Predávať poistenie je totiž niečo úplne iné ako predávať spotrebný tovar... Človek to hlavne *musí chcieť robiť* a musí ho to aj nejakým spôsobom baviť. No naučiť sa to, každopádne, dá... Možno nie všetko za jeden deň, ale pôjde to! Takže, čo na to poviete? Skúsili by ste to?“

„Myslím, že áno... Ale dám vám ešte vedieť. Mohol by som vám zajtra zavolať?“

„Okej, dohodnuté! Tu je moja vizitka. A dúfam, že sa teda rozhodnete pre nás, aby sme tie vaše meniny už mohli osláviť tu...“ usmial sa na mňa akosi zvláštne a mne v tej chvíli prešiel po chrbte ľadový mráz. Musel niečo vytušiť.

Keď som mu podával ruku, zahľad sa na mňa presne takým spôsobom, aký som u neho predpokladal. Bolo to jasné, zistil, kto som. A to isté aj ja! Lenže ako mu vysvetliť, že je to aj tak úplne inak, než si myslí? Nijako, netreba mu nič vysvetľovať! Už hneď

v tejto chvíli som sa rozhodol, že zajtra mu zavolám, že toho poisťovára neberiem.

Ale prerátal som sa. A evidentne som tohto komunikatívneho „pána riaditeľa“ podcenil, pretože on sa nebál zájsť ešte oveľa-oveľa ďalej, než som od neho očakával. Bol som už na odchode a takmer už za mnou zatvoril dvere, keď zrazu nabral odvalu a zavolať na mňa.

„Pán Saleský, hodím vás domov, ak chcete. Práve končím, takže vás môžem pokojne zviest’...“ To „zviest’“ však povedal opäť dosť zvláštne, akosi až priveľmi vyháňavo a pomaly. Akoby sa bál, kam až môže zájsť, aby ma nevyplašil. No ja som sa už vyplašil aj tak. Bál som sa, čo sa stane a mal som chuť zdrhnúť. No zároveň aj chuť zostať a prekonať ten mučivý strach, ktorý bol vo mne už tak dlho zakorenený.

„Ďakujem, ale netreba. Pôjdem pešo, aspoň sa prejdem,“ snažil som sa vyhovoriť, aj keď som už tušil, že to nepomôže.

„Načo by ste chodili pešo, keď vás môžem hodiť? Poďte so mnou a o chvíľu budete doma,“ zaznel jeho autoritatívny, no pritom pokojný hlas a jeho hypnotizujúci pohľad, ktorý v mojom vnútri zasahoval presne to, čoho som sa tak veľmi obával, to celé uzatváral. Áno, bál som sa, a to naozaj veľmi, no aj tak som akosi nemohol cúvnuť. Nechcel som... Bolo to ako nejaké napínavé dobrodružstvo, ktoré môžete buď zažiť, alebo nezažiť. A ja som žiť chcel, a to naplno a veľmi! A okrem toho, chcel som sa *nadobro* oslobodiť od toho, čo ma už od malička spúťovalo a strašilo.

„Dobre,“ povedal som ticho, no rozhodne a mal som pritom pocit, že sa mi opäť trochu trasie hlas. Triaslo sa však celé moje ja – telo i duša. Najmä vtedy, keď som si na tom firemnom dvore sadal do jeho studeného čierneho BMW. Zbadal to alebo to nejako zázračne vytušil, pretože hneď zareagoval.

„Nezľaknite sa, keď pod sebou ucítite príjemné teplo, to som len zapol vyhrievanie sedačiek. Dnes je vonku vážne kosa a tuším sa ešte aj šmýka, takže je naozaj *bezpečnejšie* ísť domov autom...“

usmial sa ako lišiak z reklamy, a to slovo ‚bezpečnejšie‘ opäť akosi zvláštne zdôraznil. Fúj, bolo mi z toho na grc... Cítil som sa ako paralyzovaný, no aj tak sa mi tam z *toho* nedalo kam cúvnuť. Niečo šialené vo mne sa silou-mocou chcelo zahrať na odvážneho frajera a pokúšať svoj osud.

„Ozaj, nebolo by lepšie potykať si? Ja som Denis!“

„Dávid, teší ma!“ zaklamal som, hoci to neznášam a nezvyknem to robiť. Toto však bola aj tak len taká tá bežná a nevyhnutná *formalita*. Alebo že by nie? Dalo sa na toto povedať aj dačo iné? Nevie, no od tej chvíle ma už toto divadlo prestalo baviť a rozhodol som sa nehrať sa viac na milého a slušného. Na osemdesiat percent som s ním nechcel mať nič spoločné, takže bolo treba dať mu to čo najrýchlejšie najavo. Začal som sa teda k nemu správať ignorant-sky a povýšenecky a bolo mi jasné, že aj toto si určite hneď všimne. A presne to sa i stalo. Ja som ho však aj tento raz podcenil, pretože on tú svoju rozbehnutú hru na mačku a myš môjmu zmenenému správaniu až príliš rýchlo prispôobil.

„Kde to vlastne bývaš, Dávid? A nebude ti vadiť, ak ešte predtým skočíme do Mekáču?“

„Na Klokočine, a nie, nebude.“

„Dobre. A akú hudbu počúvaš? Chceš rock alebo jemné? Alebo tu máme ešte Queen...“ Pozrel sa na mňa so zvláštne prižmúrenými očami a mal som dojem, že si oblizol pery.

„Mne je to fuk, Denis. Daj tam, čo chceš,“ odvetil som naschvál nezaujato a nevrlo.

„Okej, tak si dáme kráľovnú! Vieš, počúvam ich buď vtedy, keď mi je veľmi veselo, alebo naopak veľmi smutno. No teraz mi je vcelku veselo,“ opäť sa na mňa úkosom pozrel.

„Z čoho?“ spýtal som sa, aj keď nám už obom bolo jasné, čo odpovie. Dostal to zo seba ešte skôr, než sme sa pohli.

„Z toho, že som dnes spoznal takého skvelého človeka, ako si ty.“

„Pche, tak to už asi preháňaš! Ináč, aj tak tú prácu nezoberiem. Už som sa vlastne rozhodol.“

„Hm, a to asi len kvôli mne, že? Zrejme som ťa vystrašil, hehe. Ale neboj, všetko sa dá naučiť...“ Prehrabol si prstami vlasy a nenápadne si ma premeral. Ja som však mlčal, naschvál som mu na to jeho zízanie nič nepovedal, a preto trochu zvážnel aj on. Stojac na semaforoch, pozrel sa do mojich smutných, vlhkých očí a nervózne si odkašlal.

„Ehm, prepáč, no asi si si už všimol, že som tak trochu blázon! Som až príliš aktívny a besný. V práci, v súkromí, *tam*, aj všade,“ šibalsky sa uškrnul, no opäť som mu na tie jeho divné dvojzmysly nič nepovedal. Radšej som mlčky zízal von oknom, na mesto osvetlené lampami, semaformi a reflektormi áut, až kým sa pred nami nezjavilo to známe oranžovočervené logo.

„Čo si dáš?“

„Ja nič, dák!“ tváril som sa nezaujato a stroho a túžil som už len po tom, aby ma vysadil.

„Ale no tak!“

„Nie som hladný,“ zaklamal som.

„Neklam, Dávid. Škvŕkalo ti v bruchu, už keď som s tebou robil pohovor.“ Prečítal ma ako mentalista vraha, kým ja som naňho cível s otvorenými ústami. Kto tento tu, kurva, je!?

„Dvakrát Big Menu, prosím,“ nadiktoval, zaplatil a posunul auto o kúsok dopredu, k okienku plnému lákavých vôní. Potom sa za balíčkami trochu načiahol, zatočil doľava a zaparkoval priamo tam, na parkovisku McDonald's, len kúsok od preplnených smetiakov... Ja som mal však nejakú divnú náladu, a teda žiadnu chuť rozprávať sa či jesť. Zároveň som však už nedokázal ani mlčať a tváriť sa ako nejaký zakríknutý zbabelec.

„Pozri, Denis, jaaa... ja nie som to, čo si myslíš, chápeš?“ Pozrel som sa na *oblastného riaditeľa* s nenačatým horúcim balíčkom v rukách.

„Ako vieš, čo si o tebe myslím, Dávid? Podľa mňa si skvelý a férový človek a ja by som rád pracoval práve s takými. Keby tak takých ako si ty, bolo viac!“

„Nie! Vieš veľmi dobre, čo tým myslím!“ Už sa mi nechcelo hrať tú jeho falošnú hru.

„To, že si taký zakríknutý a smutný? Hej, všimol som si to a chcem ti k tomu povedať len to, že pokiaľ ten strach zo seba nedostaneš, potiaľ budeš jeho otrokom... Viem, o čom hovorím, lebo aj ja som si už nejakým tým strachom prešiel. Voľakedy som sa veľmi bál psov, malých aj veľkých... Bol som ešte len malé decko, keď ma u babky jej vlastný pes dohrýzol a odvtedy som sa bál úplne všetkých... A to až dovtedy, kým som to neprekonal.“ Mnohovýznamne sa na mňa pozrel a mne to opäť začalo byť nepríjemné. Cítil som sa nieisto a slabo, ako nejaké unesené a vyplašené dieťa. Ešte aj dramatická *Who Wants to Live Forever* dodávala tej vyhrotenej situácii nejaké grády navyše.

„Pochop, že kým ten strach neprekonáš, tak budeš stále neslobodný a nešťastný. A to chceš? Ja si myslím, že nie. A jedz už, lebo ti to vychladne! Neboj nič, Dávid, všetko bude v pohode,“ povzbudzoval ma ako nejaký motivačný ‚life coach‘ a ja som sa v tej chvíli cítil ako korunovaný idiot. Keby ma ešte aj potľapkal po pleci či nedajbože po stehnách, tak mu tam z toho zúfalstva už asi aj vrazím. Na to sa však vtedy neodvážil.

Až neskôr... Až potom, keď som sa do toho *svojho* hamburgera predsa len zahryzol, a rozhodnutý na všetko sa vykašľať a dať priestor už len uspokojeniu svojho hladu, som si ani nevšimol, že pár kúskov kapusty z toho burgera mi popadalo na brucho, na nohy i priamo *tam*... Nevenoval som tomu takmer žiadnu pozornosť, no on to zbadal skôr ako ja a ako prvý to začal i riešiť. Začal s tým len akoby náhodou, na bunde, no potom pokračoval stále nižšie... So žartovnou poznámkou, aby som mu vraj nešpinil auto, nahmatal v tej polotme vypadnutý kúsok kapusty a vložil si ho do

úst. A hoci sa pri tom neisto zasmial, veľmi opatrne a sústredene to zopakoval aj s ďalším kúskom.

Bol som z toho v šoku a takmer som sa nevedel hnúť. Netušil som, čo mám robiť a ani to, kam sa pozeráť. Bolo to pre mňa nerovný divadlo, v ktorom som ja sám bol divákom i nedobrovoľným hercom. Ešte viac som si však pripadal ako rekvizita či bábika v rukách niekoho iného... Bolo to úchylné, ale tak trochu aj lákavé. Vzrušovalo ma to a takmer som z tej zmesi strachu a vzrušenia zabudol dýchať. Respektíve, dýchal som až priveľmi hlboko a nahlas. Najmä vtedy, keď celú tú kapustu zo mňa vyjedol a rukami už zašmátral celkom naprázdno. No o to presvedčivejšie.

Tie jeho pokúšajúce a hladkajúce ruky som sprvu odmietal. No asi nie tak rázne, ako by som mal. Pretože som si nebol istý... Pretože som to chcel a zároveň aj nie. Pretože som sa na to tešil a zároveň sa toho aj bál. Nenávidel som sám seba i jeho za to, že sa chystá urobiť niečo, na čo ja ešte ani zďaleka nie som pripravený! Odtlačal som ho, no jeho sebaisté presvedčenie, že práve *toto je tu a teraz* to správne, bolo oveľa silnejšie a nástojčivejšie než to moje. Keď si k môjmu rozkroku napokon zohol i hlavu, pomyslel som si, že ten sa už asi na komplet zbláznil. Alebo sa z toho zbláznim ja... On ale veľmi dobre vedel, čo robí a čo onedlho urobí dobre mne.

„Prestaň s tým, Denis...“ snažil som sa ho poprosiť, nech si to ešte rozmyslí.

Z jeho úst však zaznelo len tiché a rázne „Pššššš!“.

Musel som si zavrieť oči a oprieť si hlavu o opierku, pretože som sa na to nemohol dívať. Ani tak som svojim očiam v tej tme neveril. Nedalo sa... Bol som zmätený a mal som pocit, že v mojej duši sa každou sekundou striedajú hnev, smútok, radosť i strach. To vlhké teplo a tie správne pohyby ma však napokon predsa len dostali tam, kam chcel on... Vybuchol som v taký obrovský gejzír šťastia, až som sa musel chopiť sedadla a úchytiiek dverí. Bol som rozpalený, akoby som sa varil v kotle, a najradšej by som si bol otvoril okno s prílivom čerstvého chladného vzduchu... Ale jednak

som vtedy zabudol, ako sa to okno otvára, a jednak som vedel, že tými hlasnými vzdychmi by som k nám mohol prilákať neželanú pozornosť. A tak som sa, pololežiaci na prednom sedadle, potil zatvorený v aute. No on asi ešte viac...

Nehovorili sme nič. Ani po tom, keď sa *to* stalo. Pretože ešte stále som tomu nemohol uveriť a bol som ako v tranze. Prebral som sa až dávno po tom, čo Denis naštartoval a my sme sa už blížili k mojej štvrti. A aj napriek tomu, že som sa snažil uvažovať a dostať sa späť do vlastnej kože, akosi mi to nešlo... Vôbec som netušil, ako a prečo sa *hento* stalo a ani to, čo bude ďalej. Cítil som sa, ako keby som bol nesvojprávny a nedokázal myslieť.

V hlave mi vírilo množstvo popletených myšlienok a hoci som už ako-tak vnímal všetko, čo sa okolo mňa deje, bol som si istý, že môj mozog by v mnohých veciach určite nedokázal správne zareagovať. Našťastie to vtedy ani nebolo treba, pretože ja som sa v tom jeho pohodlnom fáre len viezol... Celú cestu ku mne domov a ani vtedy, keď som vystupoval, sme neprehovorili ani len slovíčko. Len sa na mňa zaškeril a kývol hlavou, akoby sa nič nestalo. No ono sa predsa len *NIEČO* stalo. A podľa mňa dosť!

Keď som prišiel domov a zavrel sa do izby, z ničoho nič ma ovládol hnev, smútok i beznádej a z očí mi vyhrkli slonie slzy. Nechápal som prečo, keďže som sa mal skôr tešiť. Z toho, čo bolo a z toho, čo by mohlo byť znovu, ak by som chcel... Ale ja som cítil, že *HENTO* už nikdy viac nebudem chcieť! Alebo skôr, že to nemôžem chcieť! Niečo vo mne mi nedovoľovalo nad tým ani len uvažovať. Akoby sa niekde z mojej hĺbky ozýval nejaký tajný, kárajúci hlas svedomia... Keď som v ten večer so slzami v očiach trhane zaspával, zaprisahával som sa Bohu, sám sebe i svojmu svedomiu, že *hento* sa už nikdy viac nestane!

2.

22. 11. 2018

Potom však nastal ďalší deň a ja som si to s ním išiel „vyjasniť“.

Počkal som ho na upršanom firemnom parkovisku pred jeho autom, približne v tom istom čase, ako keď som tam bol včera na pohovore. Dnes bol už však celkom iný deň a ja som si myslel, že po tom krátkom nočnom spánku sa i zo mňa stal celkom iný a lepší človek. Alebo aspoň o niečo silnejší... ALE ja som pritom len stále túžil po láske! Rovnako ako včera alebo možno aj viac. Nechcel som nič viac a nič menej než *lásku*, ktorú som takmer nepoznal a ktorej som vždy dostával tak mizerne málo! Po ničom inom som netúžil viac.

„Čau! Prišiel som ti len povedať, že ten včerajšok bola chyba, a... že sa to vôbec nemalo stať! Nevieť ako ty, ale ja *takéto veci* nerobím!“ vyblafol som to na neho hneď, ako som ho v tej tme rozpoznal.

„Ja tiež nie!“

„Tak prečo si *to* potom spravil?“ Zahanbil som sa ako čerstvý puberták, ktorý sa bojí nazvať veci pravým menom. Jeho blesku-rýchla a sebavedomá odpoveď mi vyrazila dych.

„Pretože si to chcel!“

„Ja že som to chcel?! Netrep hlúposti!“ naštvane som sa pustil do vyvrátenia tejto lži. Alebo žeby to bola skôr polopravda?

„Ak by si to nechcel, tak by som to nespravil. Takže?“ usmial sa vyrovnané a sebaisto, opierajúc sa o svoje nablýskané fáro. Dnes sa mi zdalo byť ešte luxusnejšie a krajšie než včera.

„Okej, nevedel som presne, či to chcem, alebo nie...“ vyšiel som napokon s pravdou von a opäť som sa cítil ako nerozhodný trulo. Už som aj začal ľutovať, že som sem za ním šiel.

„Takže to bolo fajn, nie?“ vypadla z neho zákerná a zároveň absolútne priama otázka. S pobaveným úšľabkom prešiel pohľadom od mojich očí až k slabinám.

„Pche! Na tom nezáleží, pretože aj tak sa to už nikdy nestane! Nie som totiž *teplôš* ako ty!“ odvrkol som nahnevanejším hlasom, a tak som sa snažil i pôsobiť.

„Chápem, lebo ja tiež nie! Ale viem prijímať a rozdávať lásku vo všetkých jej podobách. A nebojím sa ľudí tak, ako sa ich bojíš ty! Mal by si to prekonať, Dávid.“

„Ja sa ich predsa nebojím! Prečo by som sa ich mal báť?“ Nechápal som, ako na to mohol prísť a byť pritom tak nenormálne v pohode.

„To ja neviem, prečo sa ich bojíš. Možno nejaká trauma, o ktorej mi môžeš porozprávať...“ Odstúpil od auta, odomkol ho diaľkovým a už mi aj na ňom otváral dvere. Práve vtedy však zafúkal vietor a pár oranžových listov z neďalekého javora mu vletelo až do toho nablýskaného interiéru.

„Nie, jaaa... ja sa už s tebou nechcem nikdy viac baviť...“

„Prečo nie? Len kvôli tomu, čo sa stalo a čo sa ti ešte aj páčilo?“

„Tsc, nerozumieš tomu!“

„Nie, zatiaľ to teda fakt nechápem... Nechápem, načo si sem za mnou došiel, keď mi to nechceš objasniť! Veď poď teraz ku mne a povieš mi o sebe viac,“ navrhol Denis ‚rozumné‘ riešenie celej tejto trápnej situácie a ja som nevedel, ako mám narýchlo nájsť nejaké lepšie. Použiť môj protiargument o tom, ako sa bojím jeho a toho, čo sa mi v tom jeho byte môže stať, sa mi zdalo byť až priveľmi detinské a paranoidné. Nerozhodne a nervózne som na tom parkovisku prešlapoval z nohy na nohu, zvažujúc, čo spraviť, zatiaľ čo ten jeho zvláštny výsmešný pohľad sa zmenil na oveľa jemnejší.

„No tak, Dávid, neblázni a poď si už prosím ťa sadnúť! Všetko mi môžeš rozpovedať u mňa doma, lebo tuná akurát tak premrz-

neme a ešte nás budú aj očumovať,“ mykol hlavou smerom k nejakému firemnému sliedičovi v okne. A tak som súhlasil.

Myslel som si, že keď prideme do jeho bytu, tak opäť pustí nejaké tie romanticko-rockové odrhováky a ja mu popri tom v krátkosti zhrniem, aký bol môj život doteraz a že nech sa nehnevá, ale že ja ho už naozaj nikdy viac nechcem vidieť... A tak nejako to vlastne aj bolo, ibaže on nepustil CD, ale obyčajné rádio, a väčšinou hovoril on a nie ja.

„Takže, môžeš mi nejako rozumne vysvetliť, prečo sa so mnou už akože nechceš baviť?“

„Pretože je to *nesprávne*.“

„Nesprávne?! Čo je nesprávne na tom, že sa ti snažím pomôcť a chcem, aby si sa prestal báť?“

„Na tom nič, ale zlé je to, *akým spôsobom* to robíš!“

„Klin sa klinom vybíja, o tom si ešte nepočul? Myslím, že tvoj problém sa týka nejakej sexuálnej traumy a tým, že ti s ňou pomáhajú, ťa z nej predsa liečim, či?“

„Nie! Alebo ja neviem... Neviem ti na toto odpovedať, ale podľa mňa veľmi dobre vieš, ako to myslím.“

„Nie, to teda neviem! Nerobím ti nič zlé a ani nebudem. Len ťa mám rád a chcem ti dobre. Čo je na tom zlé alebo hriechne, hm?“

„Prečo?“

„Čo prečo? Prečo ti pomáhajú?“

„Hej. Prečo mi chceš... *dobre*?“ pozrel som sa mu do očí, práve keď vychádzal zo svojej spálne, prezlečený už len do pohodlného bavlneného trička.

„Pretože aj ty si dobrý človek a zaslúžiš si, aby si sa mal fajn. Môžem sa pokúsiť odstrániť z teba ten strach, ktorý v sebe máš a trochu ťa uvoľniť...“ znel jeho sebavedomý a presvedčivý hlas a mne sa tak veľmi žiadalo takému hlasu uveriť.

„Vieš, asi tak päť rokov dozadu som si spravil základný masérsky kurz, a tak by som ho už veľmi rád využil... Čo ty na to? Nič iné, len masáž!“

„Nie, to by teraz určite nebolo vhodné! Radšej už idem...“ Môj rozum sa ma snažil ochrániť.

„Nič za to nedáš, Dávid. Len to skús.“

„Nie, odchádzam a už sa dúfam nikdy nevidíme.“ Chcel som svoj predvídavý rozum poslúchnuť, a tak som sa postavil na odchod. On ale vedel akú fintu použiť.

„Fajn, tak ale aspoň si pripime, keď už som otvoril to víno, či...?“ smial sa Denis nevinne, a z medailami označkovanej fľaše rozliat silné červené do dvoch veľkých pohárov.

„Neviem, asi skôr nie.“

„Ale no tak!“ Vypi si so mnou len jeden tento ‚pohárik!‘“ zaškeril sa prešibaným úšklabkom a ja som sa musel tiež, keď som zbadal, ako sa celá sedemdecka zrazu stratila v tých dvoch obrovských, elegantných čašiach.

„Fúúú, tak toto tak rýchlo nevypijeme. Toto je minimálne na pár minút!“ neprestával som sa smiať.

„No veď práve preto! A dovtedy si to, dúfam, rozmyslíš a vyskúšaš ten chrbát, heh! Nič viac.“

„Sľubuješ?“ Opatrne som chytil to podávané pohárisko.

„Sľubujem! Máš moje slovo, Dávid!“

„Okej, tak teda hej, no hneď potom idem preč,“ určil som si podmienky ako nejaká celebrita.

„Jasné, nič ťa tu nedrží...“ povedal *oblastný* a zdvihol ku mne svoju sklenenú ozrutu. A okrem toho zapol aj nejakú ezoteriku a umelý kozub a nahodil absolútne nenútený a kamarátsky postoj. Správal sa úplne normálne a nevtieravo a ja som si bol istý, že aj keby na mňa niečo predsa len skúsil, tak mu už zaručene nepodľahnem. Pretože už som vedel, aký je, a aj to, že si mám naňho dávať pozor.

Momentálne som nechcel nič, len to jedno jediné – zbaviť sa svojho divného strachu, uvoľniť sa a vyskúšať niečo, čo by mi pomohlo. A ono mi to vlastne aj pomohlo... Olejovo-medová

masáž, ktorú *oblastný* aplikoval na moje napäté a vystresované telo, zo mňa vyhnala väčšinu nepokoja a nahradila ho príjemnou a sladkou únavou. Tým, že sa mi tak jemne a citlivo dotýkal len uterákom prekrytého tela a krúživými pohybmi rúk sa mi snažil zregenerovať každý kúsok chrbtového svalstva, som si pripadal ako v raji, ktorý som si nezaslúžil.

Pri tej upokojujúcej hudbe a horiacom kozube som sa cítil ako čert, ktorý sa nejakým podvodom dostal do neba. Alebo ako nespratné decko, ktoré sa po bitke vonku muselo okúpať, a mama ho teraz karhá i láska a svojou jemnou starostlivosťou ho pripravuje na dobrú noc... A všetko to by aj naďalej bolo okej, keby *riaditeľ* nezačal s tými nenápadnými, jemnými bozkami priamo na mojom namastenom chrbte.

„Nie, to nechcem! Povedal si, že nebudeš!“

„Pšššt, vychutnávaj si to, Dávid! Len ticho lež a nechaj sa rozmaznávať... Nič ti nespravím, vôbec sa ma nemusíš báť,“ šepkal mi Denis do ucha hypnotizujúcim hlasom indiánskeho šamana, a to ma ešte viac prekvapilo a zmatlo.

„Nie, Denis, nerob!“ snažil som sa brániť a odsotiť ho alebo ho aspoň trochu odsunúť, no on mi práve tie moje odsúvajúce ho ruky chytil a začal ich bozkávať. Pár mojich prstov si dal dokonca do úst a začal ich zmyselne cmúľať... Neviem, čo sa v tej chvíli stalo, ale bol som asi v nejakej hypnóze alebo v šoku, a netušil, či sa mi to všetko sníva, alebo je to naozaj... Môj mozog netušil ako má zareagovať, pretože niečo také neobyčajné a intímne by som nečakal ani len vo sne. A už vôbec nie tam, na tom divnom masérskom stole...

„Hej! Prestaň! Bojím sa toho!“ chcel som, aby môj hlas vyznel autoritatívne a rázne, no veľmi sa mi to nedarilo. Naopak. Keď som si uvedomil, čo ten Denis robí, vyhrkli mi slzy ľútosti.

„Pohoda, klídek, Dávid! Nemáš sa čoho báť! Uvoľni sa a zhlboka dýchaj! Pomasírujem ťa celého a uvidíš, ako doma zaspíš. Alebo sa môžeš vyspať aj tu, ak chceš. A za tie slzy sa nemusíš hanbiť, tie sú úplne normálne.“ Usmial sa na mňa s povzbudzujúcim úškrnom,

ktorý však na mňa zapôsobil úplne opačne. Nemal som totiž ani len štipku odvahy, ani na to, aby som sa pred ním rozreval, ani na to, aby som uňho zostal spať. A tak som na neho len zísal, nechápavo pokrútil hlavou a potom si ju rezignovane položil späť do tej diery, aby mi ešte pomasíroval stehná, lýtka a chodidlá. Najmä tie citlivé šlapaje ma totálne odrovnali...

Bolo to zvláštne, pretože aj keď som sa nijako nesnažil, to masírovanie ma neskutočne uvoľňovalo. Cítil som, ako ma to mení a otvára k vyjadrovaniu pocitov, ktoré som si chcel nechať pre seba. Doslova som cítil, že sám seba nespoznávam a že to so mnou robí oveľa viac, než by som chcel... Niekedy som mal pocit, že ma to neskutočne bolí a oči mi už zase zvlhli malými, skrývanými slzami... Najdivnejšie na tom celom bolo to, že spolu s mojím telom sa stále viac poddávala aj moja duša, a to ma dosť desilo! Báľ som sa, že ma Denis vmanipuluje do niečoho, s čím nebudem súhlasiť, a tak som sa snažil zachovať si chladnú hlavu a odstup, ako sa len dalo. No ono sa to vlastne ani veľmi nedalo.

Pretože aj keď mi to zo začiatku pripadalo strašne intímne a trápne, čím viac ma Denis masíroval, tým sa mi to zdalo magickejšie, príjemnejšie a krajšie. A tým viac som po tom túžil. Chcel som, aby aj mňa už konečne niekto miloval, zbožňoval a všímal si ma. Chcel som, aby sa ma niekto dotýkal presne tak sebaisto, pevne a bez zábran, ako to robil on. Nešťítal sa môjho tela, mojej nahoty, ani mojej povahy. Bral ma úplne prirodzene a presne takého, aký som a to som ešte nikdy pri nikom nezažil. Dokonca ani pri mamine nie...

Celú tú tenkú medovo-olejovú vrstvu, ktorou mi ponatieral telo, aby mi vraj z neho odstránil stres, potom zo mňa aj kde-tu zbokkával a zlízal. Svojimi masťnými, kľžucimi sa rukami nevynechal asi nijaký kúsok môjho tela... A zablúdil nimi naozaj takmer všade.

„Čččššš... úplne sa uvoľni, Dávid. Pokojne si zatvor oči a vychutnávaj si to,“ opakoval mi *oblastný* stále dokola a ja som tie jeho rady ochotne počúvol. Aj tak som sa totiž hanbil, jeho aj seba, a ne-

dokázal sa mu pozerat' do tváre. A navyše som popri tom stískaní aj tajne plakal, pretože som si pripadal ako malé dieťa v maminom náručí, a práve to mi vtedy asi najviac chýbalo. Ibaže ja som o tom ani len netušil, kým on určite áno... Šepkal mi, že som milovaný a že odteraz si už zaslúžim cítiť lásku a šťastie aj ja. A to vraj v každej sekunde života... Hypnotizujúcim hlasom mi vravel, že som nevinný, slobodný, čistý a bez hriechov, a že si môžem robiť, čo len chcem... A ja som mu to všetko uveril.

Zo začiatku som mu nechcel dovoliť vôbec nič, no napokon som mu dovolil úplne všetko. Bol ako lekár, ktorý vie a aj musí odstrániť z tela pacienta všetko to nepekné a zlé. A ja som bol ako pacient, ktorý sa s dôverou poddáva jeho pevným rukám a skúsenému vedeniu.

Na miesta, kam mi tú masť zmes neaplikoval, mi *aplikoval* aspoň dotyk alebo dlhý, drásajúci bozk plný horúceho dychu. Fňukal som takým zvláštnym oslobodzujúcim fňukotom, akoby som práve neverbálne vyznával všetky svoje hriechy a hanby, a on sa pri tom usmieval záhadným úsmevom farára, ktorý dáva rozhrešenie. Nevedel som, čo si mám o tom myslieť, no pravdu povediac, vtedy som sa nad tým ani veľmi nezamýšľal...

Všimol som si jedine sám seba a to, ako citlivo reagujem na každé jedno pohladenie a bozk. Nečakal som, že dokážem tak emotívne a silno zareagovať i na ten najjemnejší dotyk od neznámeho chlapa. Nevedel som, že som vo vnútri tak veľmi zranený a že až tak bytostne túžim po objatí a po úplnom prijatí. Netušil som, že sa sám za seba hanbím a že sa bojím prijať pomoc od iných. Veru, netušil som toho o sebe dosť.

On naopak o mne tušil veľa.

Vedel o mojej zúfalej a nenaplnenej potrebe lásky, a využil to! Využil moju neskúsenosť a naivitu, i to, že som bol ako človek bez práce v dosť zúfalej existenčnej i psychickej situácii. Nejakým spôsobom veľmi rýchlo odhadol, aký som a čo potrebujem, a napokon ma i skurvene zneužil! Ale to som ešte nevedel, že sa to stane...

Naopak, vtedy som si to ešte ako-tak užíval... Cítil som sa, ako-by som práve prešiel očistcom a teraz sa už dostal do skutočného raja. Do takého, ktorý som si už tak trochu aj zaslúžil. Cítil som sa slobodne a šťastne. Presne tak, ako som sa chcel cítiť vždy! Bolo mi tak neskutočne dobre, že som túžil umrieť, aby mi to tak zostalo... V tom úžasnom, nebeskom raji bolo všetko farebné a krásne a vôbec nič mi tam nechýbalo... Nevieťm prečo, ale cítil som sa totálne ľahko, ako nejaký nádherný ligotavý motýľ, ktorý si poletuje po šľavnatej jarnej lúke...

A pritom som bol len dokonale omámený, odhalený a nahý. A ležiaci už na chrbte, keď Denis svojimi rukami a bozkami stále častejšie zachádzal až k mojím intímnyim partiám. Keď tam raz skončil na dlhšie, ja som si musel opäť zavrieť oči, aby som to vôbec zvládol. Vedel som, že inak by som to tak ľahko *nedal*. Nedokázal som sa na to pozeráť... Nechcel som, aby sa to stalo, no napriek tomu som sa už nevedel dočkať, kedy opäť vybuchnem v tom šialene nádhernom happyende, ako včera. A veru, aj tento bol dosť slušným *nátreskom*.

Keď som sa pár minút *po tom* kúpil v jeho horúcej vani s bohatou penou, on pri mne postojácky do tej peny ejakuloval. Nebolo mi to ktovieako príjemné, no zároveň mi to vlastne až tak nevadilo. Takmer som to ani nevnímam, pretože omámený z vína, z utajovaného plaču, z psychického vyčerpania, z burácajúceho happyendu i z horúcej vody, v ktorej som už zaspával, mal som čo robiť, aby som sa v nej neutopil a dokázal z nej vyjsť. Vlastne, pomohol mi z nej on... V náručí ma preniesol priamo do svojej spálne a od okamihu, keď ma položil na posteľ, som už o sebe nevedel. Zobudil som sa až ráno, keď som na prirodzení pocítil príjemné, vlhké teplo. Opäť od neho...

Ešte kým odišiel do práce, mi povedal, že večer mi prinesie *nejaké prekvapko*. Nijako bližšie ho však nešpecifikoval a z jeho tajnostkárskej tváre sa nedalo vôbec nič vyčítať. Ale nevadilo mi to.

Myslel som si, že donesie nejakú sexuálnu hračku a bude ju chcieť so mnou vyskúšať, no v podstate som sa tým až tak nezaoberal. Nebral som tie jeho slová príliš vážne, pretože to, čo som chcel naozaj, bolo poriadne sa s ním pohovárať.

Zarazilo ma, že som už trikrát podľahol jeho vrtkému jazyku a uvedomil som si, že si to s ním potrebujem raz a navždy vyjasniť. Kvôli nemu, no ešte viac asi kvôli sebe. Bolo mi jasné, že sa mu za to budem musieť *ospravedlniť* a postaviť sa zoči-voči jeho hnevu. Už som v tom však nemienil viac pokračovať, pretože som vedel, že je to nesprávne.

Jediné, čo som celý ten deň uňho robil, bolo to, že som sa váľal na gauči, vyjedal studené dolky s javorovým sirupom a prepínal telku. A ani som nezbadal ako, zrazu bol večer a v kľúčovej dierke zaštrngotali jeho kľúče.

3.

23. 11. 2018

Hneď som však spoznal, že neprišiel sám. Po chodbovej dlažbe zacupotal pár ľahkých nôh a výrazný jačavý smiech prezradil, že do bytu prišla i nejaká ženská návšteva. Bola to asi tridsaťročná štíhla žena, nízkej postavy, s pomerne tuctovou tvárou a s krátkymi hnedými vlasmi. Keď na stolík predomňa vycapila policajné putá, šľahačku a čokoládový toping, bolo mi hneď všetko jasnejšie. Ale nie zas až tak úplne... Pretože aj keď som šľahačku a čokoládu odjakživa miloval, tie putá ma trochu strašili a nebolo mi jasné, akú úlohu v tom celom budem zohrávať ja, akú ona a akú on.

Volala sa Hanka, bola dosť chichotavá a keď jej Denis nalieval už asi tretí pohárik vodky, zvodne po mne poškuľovala. Pil som zároveň s ňou, pretože som sa snažil nielen uvoľniť, ale hlavne si utíšiť svedomie. Zaumienil som si, že toto je síce už môj tretí, no zároveň celkom posledný deň takýchto radovánok a že od zajtra už budem žiť úplne inak! Oveľa normálnejšie a oveľa slušnejšie!

Všetko sa to však napokon udialo inak, než som si predstavoval. A to až príliš inak! Keby som bol vedel, ako to v tento večer dopadne, nikdy by som u toho tridsaťpäťročného ‚riaditeľa‘ nezostal. A vlastne, ani by som k nemu nikdy nešiel! Ale kto to mohol vtedy tušiť?

Zo začiatku to všetko totiž vyzeralo úplne v pohode. Pili sme všetci. Ja, Hanka aj on. Koľko však toho vypil on, to som neskúmal. Vedel som len to, že Hankin nápad, aby sme si postupne všetci tra-ja dali na oči čiernu šatku a aby spolu s ňou kolovali aj putá, sa mi zrazu videl ako celkom dobrý a vzrušujúci. Predpokladal som, že Denis priniesol tú ženu hlavne pre mňa a moje potešenie, a keďže

ma doteraz tak nezištne obšťastňoval, čakal som, že i dnes to bude niečo podobné. Podobne grandiózne alebo aj lepšie, a to bez ohľadu na to, či po tom túžim, alebo nie. V skutočnosti to ale vypálilo inak. Absolútne inak! To prekvapko, potešenie a hračka som mal byť totiž ja sám, a to pre nich oboch!

Ani neviem, koľko som toho dokopy vypil, koľko hlúpostí som potrepal a koľkokrát sa v tej spleti tiel vyskytlo to Hankino ohybné, ktoré som vyhľadával ako jediné. Váľali sme sa po veľkom mäkkom koberci uprostred obývačky ako tri mladé nadržané hady a napokon sme si s Hankou dali jednu spoločnú *trojku*. Rozpálené nahé telá sme si sprejevali šľahačkou a polievali čokoládou a jeden druhého sme oblizovali. Teda, ja som vždy lízal len to Hankino telo, Denisovo nie.

Nikdy som mu nedal ani len letný bozk, akoby som stále nevedel, kto som a kam sa zaradiť. A vlastne, tak nejako to aj naozaj bolo. Bolo v tom však aj niečo iné. Bol v tom strach, morálne zábrany a ešte aj akýsi odpor, pretože Denis sa mi vôbec nepáčil. Nepriťahoval ma. Ani ako človek, a už vôbec nie ako môj milenec či sexuálny objekt. A on to asi nejako vytušil a v duchu ho to už asi začínalo švať. Ja som však o tom nemal ani potuchy...

Naopak, naplno som sa vytešoval z Hankinho prístupného a hebkého tela a užíval si svoj prvý naozajstný sex s babou. S babou, ktorá síce nebola najkrajšia na svete, ale bola proste reálna, uveriteľná a... dokonalá milenka. Bola to paráda pre oči aj pre hmat. To, ako sa dokonale prehýbala a vzdychala, a to, ako sa jej pri tom natriasali prsia, ma doháňalo do šialenstva. A hoci som bol aj trochu pod parou, vedel som, že iba toto je to *jediné správne!* Denisovo lízanie, raz môjho a raz jej tela, bolo pre mňa len malým spestrením a po jeho tvrdom a šľachovitom tele som vôbec netúžil.

Naopak, žiarlil som, keď si Hanku zobral on, a ja som sa na to mohol len dívať... Vlastne to bola ona, ktorá ma napokon opäť zapojila do tej ich vopred dohodnutej hry a teatrálne predo mnou otvorila chladivý lubrikant. Trochu ma to prekvapilo, pretože

oblbnutý alkoholom som vôbec netušil, načo nám ten gél bude. Respektíve, pre koho... Bolo mi totiž jasné, že ona problém s vlhkosťou nemá.

Myslel som si, že chce, aby som ho použil na tú *inú časť* jej tela, no to, čo mi rukami a gestami naznačovala, ma vyľakalo. Smiala sa, váľala sa po mne a brnkala mi prstami po nose, a tak, aby som ju nesklamal, nechal som sa jej napokon ukecať. Stále som sa však bál, a keďže mi nebolo všetko jedno, stanovil som si pravidlo, že túto ,hru‘ budeme hrať len Hanka a ja, a Denis nás pri tom môže maximálne tak obchytávať.

Zdalo sa, že súhlasil, no keď sme s Hankou začali, a ona si na slabiny nasadila taký malý umelák, tak Denis, aby utlmil moju počiatočnú bolesť, a znásobil moju rozkoš, si zastrčil hlavu k môjmu lonu. Tesne pred tým mi ešte oči previazal čiernou šatkou, cez ktorú nebolo nič vidieť, takže to bolo, akoby ma uniesli a mali ma úplne vo svojej moci. Kvôli tomuto netradičnému a vzrušujúcemu zážitku, mi to potom ani netrvalo dlho, a bol som totálne a dokonale *hotový*. A dokonale šťastný!

Nikdy som nič intenzívnejšie a intímnejšie nezažil, a vďaka tej zvláštnej a nemravnej rozkoši som opäť podľahol svojim emóciám. Tentokrát však boli NAOZAJ silné. Nechcelo sa mi veriť, že ten spontánny plač, smiech a vzdychy, ktoré počujem, sú naozaj moje. Nedokázal som veriť svojim zmyslom. Bol som tým všetkým taký nabudený, až som z tej slasti takmer zamdlieval... Bol to ten najkrajší a najbúrlivejší orgazmus, aký som kedy zažil, a tak som v duchu velebil Boha, že ho vymyslel a že som ho mohol zažiť. Presne takto vyšinuto som si totiž voľakedy predstavoval raj, no nikdy nemal odvahu si to priznať a ani sa o tom s niekým rozprávať...

Ešte stále som bol príjemne roztrasený, keď zrazu prišla dohra, akú som nečakal. Unavený až tak, že som si ani nedal dole šatku, najskôr som si myslel, že tie sladké jazýčkové, ktoré tam na koberci dostávam, sú od Hanky... Potom sa mi však v ústach objavil penis a ja som sa začal štorcovať, ako som len vládal. Denis mal čo robiť,

aby ma na tom koberci udržal! Donútil ma k tomu až poriadne hrubou silou, naozaj štipľavou fackou a bezcitným kopancom do brucha. Počas toho, ako som si od bolesti chytal brucho, on mi za chrbát vykrútil jednu i druhú ruku a spojil mi ich putami.

„Stoj pevne a nemykaj sa! Počuješ?! A dýchaj pomaly, pokojne nosom! Nádych – výdych, veď o nič nejde.“ Lomcoval mi plecami, aby som kľačal absolútne nehybne a rovno.

No keďže ja som to nechcel a uhýbal som sa, napokon ma schmatol za vlasy a opäť prepleskol. Zbytočne som sa vzpíeral a žiadal ho, aby ma pustil. On mal v hlave už celkom iné predstavy! A bolo mu jedno, že sa od nervov trasiem a nemôžem dýchať, pretože ústa mám zapchaté vtákom a nos soplami! Keď som sa mu teda, napoly pridusený, do toho stvrdnutého vtáka zahryzol, strelil mi tretie ohlušujúce zaucho a so šialeným revom si ten *mučiaci nástroj* z mojich úst vytiahol. Bol som rád, že sa tá nechutnosť skončila a že sa už konečne nadýchnem, no neuvedomil som si, že sa teším predčasne...

Ten nadržaný hajzel ma totiž surovo prehovel cez jednu kockovanú taburetku a mňa zaplavila taká obrovská bolesť, akú som ešte v živote nezažil. Prosil som a plakal, akoby ma drali z kože, no proti tomu odpornému chlapovi nič nepomáhalo. V tej čierno-čiernej tme, v ktorej som sa nachádzal, som cítil len nehoráznu trýzeň, túžbu umrieť a kyslastú chuť vlastných zvratkov, ktoré končili priamo podo mnou, v dlhých kobercových vlasoch. Mal som pocit, akoby som sa dostal do pekla a tam si ma podával samotný Satan. A to tým najväčším a najhnusnejším pérom, aké kedy existovalo!

Čakal som, že od bolesti a hnsu každú chvíľu zamdliem, no keď sa to nedialo, z hĺbky duše som žiadal Boha, aby to zariadil a aby som sa už nikdy viac nemusel prebrať. V tej chvíli som absolútne nechcel žiť a ľutoval som, že som sa vôbec narodil. Pot, slzy, sliny a sopeľ mi zaplavili celú tvár, a aj ony stekali buď do šatky, alebo na ten koberec podo mnou. Bol som menej než zviera, menej než hocijaká vec. Bol som len špinavá, zneuctená handra, na ktorej

si mohol ktokoľvek uľaviť... A navyše ešte aj totálne oklamaná a potrestaná samotným Bohom! Tým *odporným a nespravodlivým* Bohom, ktorý dovolil, aby ma znásilňovala tá najbrutálnejšia a najslizkejšia bytosť na svete! Bolo to nenormálne ponižujúce a bolestivé zistenie...

Už mi ani zďaleka nebolo tak dobre ako včera či predvčerom. A ani tak, ako mi bolo ráno, keď ma henten skurvysyn zobudil tým milým a lepkavým budičkom. Teraz to už bola len dávna-pradávná minulosť a niečo, čo sa vlastne ani nestalo... Momentálne som cítil len Denisovu nekonečnú krutosť a svoju neopísateľnú hanbu. Hanbu za svoju naivitu a za svoje vlastné telo, ktoré ma tak ľahko zradilo... V každom tom nechutnom pohybe sa totiž naplno podriaďovalo zlu, ktoré sa na ňom páchalo. Bol som šokovaný a zdrvený, tak ako ešte nikdy.

Keď sa ten prevtelený Diabol do mňa vybušil a zrútil sa mi na chrbát, zvalil som sa aj ja dole z taburetky, len kúsok od svojich zvratkov. No bolo mi to jedno. V tej chvíli mi bolo jedno absolútne všetko... Kvôli tej páliacej a ochromujúcej bolesti *tam vzadu* som nemohol nič. Nevládal som sa hýbať, nadávať a takmer už ani dýchať... Z úst sa mi drali len nezrozumiteľné vzlyky a z očí sa mi do šatky zbiehali gejzire vreľých slz...

Denis sa šiel asi osprchovať, lebo keď ku mne navoňaný podišiel, párkrát ma pohladkal po hlave, akoby som bol jeho pes. Ibaže to, čo spravil mne, by žiadnemu psovi nespravil! Napokon ma odtiahol do kúpeľne, kde moje nahé a pokorené telo vyumýval dlhotrvajúcou, len mierne teplou sprchou. Jediné, čo som na sebe mal, boli kovové putá a prepotená, uslzená šatka. Tú mi dal však dole, aby mi mohol lepšie umyť tvár i celú hlavu. Pamätám si na krv, čo vychádzala zo zadnej časti môjho tela, i na to, ako mi to štipajúce miesto opatrne umýval namydlenou hubkou.

Spomínam si aj na to, že ako som kľačal vo vani, s hlavou až takmer na hrudi, som sa totálne hanbil pozrieť sa mu do tváre ale-

bo mu nejako odporovať. Ruky som mal ešte stále spútané za chrbtom a aj keď som do neho miestami sácal, od tej obrovskej bolesti som toho veľa nezmohol. Zato on vládol aj za mňa. Po očisťujúcej sprche ma celého zabalil do veľkej hnedej osušky a prehodiac si ma cez plece, akoby som bol vrece zemiakov, ma odniesol späť do tej svojej zvrhlej obývačky, na ten svoj nechutný gauč.

Hana zatiaľ ten ovracajúci koberec odsunula niekam preč a v telke pustila nejaké hetero porno. Potom si kľakla na tvrdú plávajúcu predlo mňa a silou-mocou ma chcela uspokojiť. Ja som už však o túto jej „pozornosť“ nemal záujem a dal som jej to aj patrične najavo. Ona ma ale nepočúvala, a tak som bol nútený ju od seba jemne odkopnúť. Mladá žena sa opilecky zvalila na zem a potom sa s hurónskym smiechom vyškriabala na jednu z foteliek.

„Nejaký problém s tou fajkou? Alebo ju chceš odo mňa?! Stačí si povedať,“ zarehlil sa úchylný Denis s plným poldecákom vodky a mňa z tej hrôzy takmer vystrelo.

„Na to zabudni, ty kretén! Ty sa ma už nikdy nedotkneš!“

„A chcel by si, aby som sa ťa dotkol?“ provokoval ma ten debil do nepričetnosti. Alebo aspoň do odpadnutia, pretože chvíľami som mal pocit, akoby sa so mnou všetko krútilo.

„Jasné, ty hajzel! No hneď potom by si bol mŕtvy! A okrem toho, chcem odísť!“ vyštekol som so slzami v očiach, pretože som vedel, že ani teraz to s ním ešte nebudem mať ľahké.

„Aha, takže dáš peknú, hlbokú fajočku ty mne?“ vyškriakal sa ten idiot ako nejaká opica a čím viac sa ku mne približoval, tým viac to so mnou lomcovalo. Pripadal som si ako autista, ktorý nevie hovoriť, a tak sa len hojdá a krúti hlavou. Keď bol už pri mne celkom blízko, roztriasol som sa na maximum a nedokázal sa na neho ani len pozrieť. Bol to on, kto mi musel zdvihnúť hlavu až hore k tej svojej...

„Takže?“

„Pusti ma...“ dostal som zo seba s roztraseným hlasom a s brutálne páliacimi očami. A nebol to rozkaz, ale len zúfalá a pokorná